

opusdei.org

"Tack vare en väninna i kvarteret där jag bor"

Första delen av ett vittnesbörd från Christian Kadjo, numerarie som tillhör Opus Dei i Abidjan (Elfenbenskusten), som är ett fransktalande land på Afrikas västkust där katolikerna utgör 12% av befolkningen.

2006-10-29

Jag heter Christian och jag kommer från Abidjan på Elfenbenskusten, ett fransktalande land på Afrikas

västkust, där katolikerna utgör 12% av befolkningen. Största delen av befolkningen tillhör den animistiska religionen som är en naturreligion vars anhängare tror på Gud, på att det finns goda och onda andar, men ingenting därutöver.

Jag döptes så snart jag föddes liksom hela min familj. Mina föräldrar är nämligen katoliker.

Hur jag lärde känna Opus Dei? Det var på ett mycket enkelt sätt. En dag då jag gick ut från mässan mötte jag en väninna från kvarteret där jag bor och hon gav mig ett bönekort med den helige Josemarías bild på. På den tiden var han Guds tjänare.

Väninnan berättade för mig att hon hade lärt känna Opus Dei och att hon regelbundet gick till ett centrum där det bodde några kvinnor, de flesta av dem européer. Hon berättade för mig hur de levde och hur de bad, och hon

inbjöd mig att även jag skulle besöka detta centrum.

Sanningen är att jag först inte ville gå dit, jag visste ju inte vad det handlade om. Jag visste inte om Opus Dei var en katolsk organisation eller ej, ända tills en dag en släkting till mig sade att hon hade gått i mässan i ett Opus Dei-centrum. Då tänkte jag: Om det är så, då vill jag också gå dit, även om det bara är för att se hur där är.

Men jag sköt upp det till längre fram för jag höll på att göra förberedelser för en resa till England. Jag gick en kurs i management och det fyraåriga programmet inkluderade en resa till England. Det var precis före min avfärd till Brighton som ligger på Englands sydkust. Därför sade jag till min väninna att när jag kom tillbaka skulle jag besöka centret.

Meditationen

När jag kom tillbaka begav jag mig dit. Det var ett enkelt hus, som en stuga, och den dagen hade de en aktivitet som de kallade för meditation. De förklarade att meditation betydde en egen bön om en halvtimme som leds av en prästs predikan.

Jag var överförtjust. Jag hade aldrig hört talas om detta – meditation – det var något helt nytt för mig. Jag minns ännu ämnet för meditationen, fastän det nu är 20 år sedan. Det var det fjärde budordet. Prästen talade till oss om hur man bör behandla sina föräldrar och förklarade att om man var duktig i skolan eller på universitetet så var man samtidigt också en god kristen. Det gjorde mig mycket gott. Aldrig hade jag hört någon tala om evangeliet, om Gud eller budorden på det sättet. Och när det var slut tänkte jag: ”detta är ju ett fantastiskt ställe”.

Jag mötte olika väninnor från skolan som jag inte visste brukade gå dit och efter meditationen stannade jag kvar för att småprata lite med dem. Jag ville gå veckan därpå igen men jag kunde inte för jag var bjuden på bröllop. Jag tänkte: "OK, även om det bara är för att visa mig artig, så ringer jag dem för att säga att jag inte kan komma och att jag istället går veckan därpå." Och från och med då besökte jag dessa meditationer i Kaisedra (så heter centret) regelbundet. Tidigare hölls de för ungdomar, nu är de för gifta kvinnor.

På den tiden gick personer i alla åldrar dit, för det var det enda centrum som fanns. De organiserade utbildningsprogram av olika slag. Det fanns en klubb för barn, aktiviteter för dem som inte var gifta, för universitetsstudenter som jag, samt för gifta kvinnor.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
tack-vare-en-vaninna-i-kvarteret-dar-
jag-bor/](https://opusdei.org/sv-se/article/tack-vare-en-vaninna-i-kvarteret-dar-jag-bor/) (2026-03-04)